

korda kõige pühama Sinodile, ja seega ühes andis ta temale teada neist mitmeime arstimistest mis mitmed olid saanud, kui naad ausad Tihonit palusid. Kui Piiskop Antonius tööst korda kõige pühama Sinodile teada andis, kus tundi enne oma surma 20. Detsembril 1846 aastal; siis kirjutas ta Keisri Õrra Nikolause nime peale kirja, kus ta kõigest omast Ülempiiskopi südamest tunnistas, et ta ühe isearalise südame tunnistuse pärast Keisri Õrrale teada annab, neist imeteodest, mis ausa Tihoni firstu juures sündi wad, nõnda ka kõikide Jumala palujatega, kes laugelt maalt finna kloostrisse tullid, palawast tahtmiseni, et se suur usu ja ea tegude künal, kes nüüd warjul on peaks kõigide ette vannud saama. Pärast seda ei olnud kül selle kiriko maa konna walitsuse poolt ühtegi awaliku teadaandmist fest asjast; aga kõrvalt oli kuulda, et Jumala armu ande tähed ja ime tend, mis uskjad Issanda käest said, kui naad Piiskopi Tihonit raskedes, ilmarstimata töbedes, elu rängades juhtumistes, inge kurwastustes ja ädades appi üidsid ika edasi turisid, ja et õige usu rahwa seas ika enam ja enam se usk kaswas ja kindlemaks läks, et Piiskop Tihon pühha mees on.

Minewa aasta algmises aus Woronesi linna Piiskop Josep kinnitas täieste kõiki Piiskopi Antoniuse teada andmisi ja sellega ühes tunnistas, et nüüd veel ilja aega Piiskopi Tihoni firstu juures imelikud arstimised sündisid ja et mitmed juba mittu korda ausa Piiskopi Õrra Josepile kõikide tahtmisi üles ütlesid, se Jumala

Kiriku walitseja järelbusi üles awada; se juures saatis aus Piiskopi Õrra Josep ka muukide kae kirjad, kes Tona jõe taguses kloostris 1846 aastast sadik olid ja veel tunnismeeste kae kirjad, mis olid wöetud fest kiriku raamatust, kus täieste Tihoni ime teudest jutustakse. Kõik need kirjad, ühes Woronesi Piiskopi tunnistusega olid Keisri Õrra kätte saadetud ja Temalt kõige pühama Sinodisse nisuguse käsuga läkitud, et nüüd on juba aeg, öiete läbi katsuda, kas ausa Tihoni ihu töoste mädanemata on ja ka neid ime tegusid tunnistada, mis Tema firstu jures uskjadelle olid sündinud. Seda asja pidid läbi waatama Kiewi linna (nüüd Nowgorodi ja Sankpeterburgi) aus Mitropolit Issidor, se maa konna Ülempiiskop Joseph ja Pokrowski kloostri Arhimandrit Baijsi; need wötsid veel omaga kahete meest Tona jõe tagusist kiriku õppetajadest, keda nende laitmata elu pärast kõik usuwad ja kahete Tona jõe taguse kloostri muuki — preestri ametis, kelle Jumala kartlik elu kõigile teada on; 19. Mai kuu pääwal minnewal aastal tegid nemad Piiskopi Tihoni firstu lahti, ja selsamal ajal pärast läbi waatamist leidsid, et Piiskopi Tihoni ihu Jumala armu läbi mädanemata oli ja Piiskopi rie, mis sees Ta oli maetud, ka terwe, et kül aud mārg oli. Peale seda ausad Issidor ja Joseph, ühes teiste nimetud waimuliku meestega said mitmete käest nende kae kirjad, kes wandega tunnistasid, et mõned on ise, aga teised, et nende sugulased on Piiskopi kaitsmise läbi, imelikult terwist leidnud, kui naad teda aga appi üidsid.